

ved Prøvelsen af den samme Lov havde fundet, at den burde løses til Fordel for de Paagjældende. Det vil dog neppe være muligt her fuldstændigt at udprocedere Sagen med den ærede Minister, men jeg turde dog maaste tillade mig nogle Bemærkninger vedkommende Realiteten af Forholdet, for dog at gjøre det klart for ærede Medlemmer, at Ministerens Udvikling ikke saa ubetinget er den rigtige. Dersom den Fortolkning, som den ærede Minister vil gjøre gjældende, skulde være den rette, maa jeg saa spørge, hvorfor der i Lovens § 3 ikke staaar ganske simpelt: „Skun en aktiv Tjeneste af fulde 3 Aar paa den Løn, som den Afstedigede oppebar ved Afstedigelsen, berettiger ham til Pension efter den nævnte Løn“. Det vilde være et simpelt og klart Udtryk for den ærede Ministers Tanke. Der staaar imidlertid „Lønningsklasse“, og det maa dog have nogen Mening, og denne Mening synes mig ganske simpel og klar. Der fandtes i 1876 for Gaandværkere 4 Lønningsklasser; de vare inddelte i 4 Klasser, hvis Lønninger gik gradvis nedad. Den højeste Lønning, som fandtes paa den Tid, da de Paagjældende kom ind i den første Klasse, var 2 Kr. 8 Ør. De kunde ikke have nogen højere Løn end 2 Kr. 8 Ør.; det var Maximum ifølge den Kategori, hvortil de henhørte. De stod altsaa i denne Lønningsklasse, den øverste og bedste, og have staaet der, som det er oplyst, i henholdsvis 16 og 7 Aar. Men saa fik de en gennemgaaende Forbedring af alle Lønningerne for alle Klasser af Marinens Underpersonale — ogsaa for Gaandværkerne —; baade 1ste, 2den, 3die og 4de Klasse fik Lønningsforbedring. Det synes mig dog altsaa at være ganske klart, at de vedbleve at være i 1ste „Lønningsklasse“, idet kun deres Lønning forbedredes. Men, siger den høitærede Minister, det kan ikke hjælpe; de have kun oppebaaret denne Løn i 2 Aar og 8 Maaneder, ikke i de tre Aar, som Loven foreskriver, og saa maa de finde sig i, at disse fire Maaneder, om det endogstaa kun er lidt, kommer dem til Skade. Men heller ikke dette Raisonnement staaar Prøve for en nærmere Overveielse, naar man erindrer, at ved deres Afstedigelse havde den højeste Løn af 2 Kr. 50 Ør ikke eksisteret mere end 2 Aar 8 Maaneder. De kunde altsaa ikke have haft den Løn længere; thi længere har den overhovedet ikke været tilstaaet af Staten. Men „1ste Lønningsklasse“ have de tilhørt i meget længere Tid end 2 Aar 8 Maaneder. Der er virkelig ved denne Leilighed Spørgsmaal om en Fortolkning af Loven, om den rigtige Opfattelse af disse Bestemmelser, af § 3 sammenholdt med § 2. Der er Spørgsmaal om en Grændse, indenfor hvilken Ministeren kan bevæge sig, hvor han kan gjøre noget Mere eller noget Mindre. Nu svarer imidlertid den høitærede Minister: „Nei, vær saa artig, saa maa De gaa til Domstolene“. Men her til er vort Svar, at det bør ikke være nødvendigt for

de Paagjældende at gaa til Domstolene i det Dieblit, et saadant Spørgsmaal blot er Gjenstand for Lov. Der tilføies i Birkeligheden saadanne Folk en stor Uret ved at henvise dem til denne besværlige, bekostelige og langsomme Lei. Det er Folk, som ikke ere i deres Alders Vaar; for dem gjælder det om at benytte den Tid, de endnu have, og de ere ikke tjente med, at en Sag skal bringes ind for Domstolene og der svære et Aar, 5 Hjerdingaar eller 1½ Aar, ja maaste endog, hvis Finantsministeren for „Principals“ Skyld indanker den for Høiesteret, i 2 à 3 Aar. Det er en haard Afgjørelse, at henvise disse Folk til at søge Domstolene, og det er det, jeg sør tillod mig at nævne, at Finantsministeren efter vor Opfattelse — jeg tror virkelig her at kunne tale paa Fleres Vegne — ikke handler rigtigt i at lade saadanne Sager gaa til Domstolene og saa i de allerfleste Tilfælde faae Udfaldet imod sig. Det er min bestemte Overbevisning, at hvis de Paagjældende gaa til Domstolene, faae de Ret mod Finantsministeren, men det forekommer mig ubilligt, at de skulle vises den Lei, have den Beforsning og Udsættelse og savne det Pensionstillæg, som tilkommer dem i flere Aar, saa at de maaste — thi det er jo ældre Folk, — kunne være døde inden Afgjørelsen kommer. Dersom forekommer det mig, at efter den Udvikling, der nu er givet, kunde den høitærede Finantsminister uden noget Brud paa Principer have modtaget den Henvielse, som er stet, med Belvillie. Men jeg indrømmer, at Finantsministeren er Herre over denne Sag, og naar han altsaa ikke vil gjøre nogen Forandring, er der ikke nogen anden Lei for de Paagjældende at gaa end til Domstolene. Jeg tør haabe, at man saa i alt Fald vil vise dem den Billighed at tilstaa dem fri Proces, thi det vilde virkelig være altfor haardt, om et Par pensionerede Gaandværkere, der sidde med et Par hundrede Kr., skulle bære de Udgifter, som det medfører at føre Proces for at sætte igjennem, hvad nu f. Ex. 15 Medlemmer i dette Thing efter en Prøvelse af Sagen tro at være det Rette. Hvis derfor den ærede Finantsminister virkelig vil fastholde sin strenge og haarde Opfattelse, haaber jeg, at hans Kollega, Justitsministeren, vil bevilge de Paagjældende et Andragende om fri Proces, for at de ved Domstolene kunne indtale deres Ret mod Finantsministeren, og skulde Udfaldet da gaa denne imod, vil jeg sige, at det bliver et Exempel mere paa, at disse Afgjørelser fra Finantsministerens Side ikke ere heldige.

Finantsministeren (Strup): Jeg tror, at Repræsentationen i sin Helhed og vist ogsaa det ærede Medlem, der nu satte sig, vilde finde det endmere uheldigt, om Finantsministeren for at undgaa den Slags Beklæggelser, der komme frem saa stærkt fra det ærede Medlems Side, vilde i alle Tilfælde lade det være Statskassen, der be-